

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **ELTON hodinářská, a.s.**
IČO: 25931474
se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Tomášem Matouškem
se sídlem Dukelská třída 15/16, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: **MPM-QUALITY v.o.s.**
IČO: 47987430
se sídlem Příborská 1473, Frýdek-Místek
zastoupená advokátem JUDr. Milanem

Kyjovským

se sídlem Jaselská 202/19, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 7. 2022
č. j. O-53821/D21062273/2021/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda ÚPV“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu ze dne 24. 5. 2021 o zamítnutí návrhu žalobce na prohlášení obrazové ochranné známky č. 165917 v podobě

PRIM

jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení (dále jen „napadená ochranná známka“, za neplatnou.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda ÚPV konstatoval, že dne 24. 4. 1985 byla do rejstříku ochranných známek (dále jen „rejstřík“) s právem přednosti ze dne 11. 9. 1984 zapsána napadená ochranná známka pro následující seznam výrobků zařazených do tříd 9 a 14 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: Hodiny, hodinky, časoměrné přístroje, budíky mechanické, budíky Quartz, hodiny Quartz, spínací hodiny Quartz, minutky, modelářské časovače, kontrolní pokladny. Návrhem doručeným Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) dne 4. 1. 2006 se žalobce domáhal prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 52 odst. 1 a § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „ZOZ“) ve znění účinném do 31. 12. 2018. V návrhu argumentoval tím, že zápisem napadené ochranné známky do rejstříku došlo (a dochází) k porušování práv, která svědčí jemu a autoru namítaného díla – J. Ž., pracovníkovi tehdejšího národního podniku ELTON v Novém Městě nad Metují. Dne 24. 5. 2021 bylo Úřadem vydáno prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, z něhož plyne, že návrh byl projednán podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ ve znění účinném od 1. 1. 2019, jež obsahově odpovídají § 32 odst. 3 ve spojení § 7 odst. 1 písm. i) téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2018. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), který rozsudkem ze dne 23. 11. 2020 č. j. 2 As 312/2018-242 (dále jen „rozsudek NSS č. j. 2 As 312/2018-242“) zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2018 č. j. 9 A 374/2014-314 a zároveň předchozí rozhodnutí předsedy ÚPV ze dne 17. 10. 2014 č. j. O-53821/D30977/2014/ÚPV i rozhodnutí Úřadu ze dne 7. 4. 2014 č. j. O-53821/626/2006/ÚPV vydaná v této věci. Úřad, jenž byl vázán právním názorem NSS, shledal návrh žalobce na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou nedůvodným, neboť napadenou ochrannou známkou nelze prohlásit za neplatnou z důvodu dotčení autorských práv, jelikož zákon č. 8/1952 Sb., tento důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky nezahrnoval. Předmětný návrh je proto nutno dle § 32b odst. 1 písm. c) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ zamítnout.
3. Předseda ÚPV v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul obsah rozkladu podaného žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí a zrekapituloval též obsah vyjádření osoby zúčastněné na řízení k rozkladu. Ta jakožto vlastník napadené ochranné známky vyjádřila přesvědčení, že s ohledem na rozsudek NSS č. j. 2 As 312/2018-242 nemohl Úřad o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou rozhodnout jinak, než tento návrh zamítnout. Osoba zúčastněná na řízení odkázala na bod 193 zmíněného rozsudku, v němž NSS zavázal Úřad k zamítnutí návrhu. Podle osoby zúčastněné na řízení není bývalý zaměstnanec podniku ELTON pan J.Ž. autorem loga chráněného jako napadená ochranná

známka. I kdyby teoreticky jeho autorem byl, je nutné odkázat na dopis podniku ELTON ze dne 12. 4. 1984, ve kterém tento podnik (jakožto tehdejší zaměstnavatel J. Ž.) žádal přihlašovatele napadené ochranné známky, tj. koncernový podnik Chronotechnu, o registraci předmětného označení jako ochranné známky na zápisném úřadu.

4. V rámci vypořádání rozkladových námitek se předseda ÚPV neztotožnil s tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, přičemž konstatoval, že Úřad nemohl v rámci prvostupňového rozhodnutí, resp. v rámci návrhového řízení zohlednit podání žalobce ze dne 16. 12. 2020 označené jako *Doplnění návrhu na prohlášení neplatnosti ochranné známky*, ani jeho navazující argumentaci obsaženou v pozdějších podáních, neboť k tomu nebyly splněny zákonné předpoklady. Předseda ÚPV k tomu dodal, že tato argumentace byla již dříve řádně vypořádána, a to usnesením Úřadu ze dne 27. 1. 2021 č. j. O-53821/D20119448/2020/ÚPV a navazujícím rozhodnutím předsedy ÚPV ze dne 11. 5. 2021 č. j. O-53821/D21020425/2021/ÚPV. Prvostupňové rozhodnutí není stiženo vadou nepřezkoumatelnosti, protože Úřad se v něm vyčerpávajícím způsobem věcně vypořádal s návrhem ze dne 4. 1. 2006, a to zcela v intencích bodu 105 rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018-242.
5. Předseda ÚPV zdůraznil, že v dané věci je ve smyslu § 78 odst. 5 a § 110 odst. 4 s.ř.s. zcela zásadním faktem vázanost správního orgánu (Úřadu) právním názorem soudu, v daném případě názorem prezentovaným v rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018-242. Tato skutečnost limituje prostor odvolacího orgánu k vlastním úvahám či závěrům v kontextu rozkladových výtek žalobce. Úřad musí respektovat názor NSS vyřčený v bodu 193 zmiňovaného rozsudku, kde výslovně stojí následující: *„Jelikož se osoba zúčastněná na řízení (nyní žalobce – poznámka soudu) ve svém návrhu domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv, žalovaný v dalším řízení na základě shora uvedeného posouzení Nejvyššího správního soudu tento návrh zamítne podle § 32b odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho možný úspěch.“*
6. Předseda ÚPC citoval následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí klíčové právní závěry z rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018-242, podle kterých zákon č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech nestanovil dotčení autorských práv jako hmotněprávní důvod zápisné nezpůsobilosti ochranné známky. NSS dále ve zmíněném rozsudku dovodil, že ochrannou známku nelze prohlásit za neplatnou pro dotčení autorských práv podle § 7 odst. 1 písm. i) ZOZ, ve znění účinném do 31. 12. 2018, byla-li zapsána za účinnosti zákona č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech. Tvrzení o dotčení autorských práv totiž nelze podřadit pod § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech, podle něhož ochrannými známkami nemohou být značky, jichž používání by odporovalo obecnému zájmu anebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti.
7. Předseda ÚPV reagoval též na námítky, v nichž žalobce polemizoval se závěrem Úřadu, že v případě napadené ochranné známky již nelze zahájit řízení *ex officio* na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou v souvislosti s klamavostí a nedobrou vírou přihlašovatele při podání přihlášky, neboť ZOZ ve znění účinném od 1. 1. 2019 již takovou možnost Úřadu nepřiznává. Poukázal mj. na to, že domníval-li se žalobce v období před účinností novely ZOZ (tj. do 31. 12. 2018), že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem, mohl se sám chopit iniciativy a podat návrh na její prohlášení za neplatnou, zvláště cítil-li se zápisem takové ochranné známky dotčen na svých právech. Žalobcovo tvrzení, že Úřad v roce 2014 prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou *ex officio* z důvodu klamavosti

a absence dobré víry přihlašovatele při podání přihlášky, označil předseda ÚPV za nepravdivé s tím, že ze závěrů rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018-242 lze dovodit, že Úřad nesprávně vyhodnotil návrh ze dne 4. 1. 2006 jako návrh uplatněný mj. právě z těchto absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti. Novela ZOZ účinná od 1. 1. 2019 vypustila z formulace § 32 odst. 1 v dřívější verzi *expressis verbis* zakotvenou možnost Úřadu zahájit řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 tohoto zákona, z vlastního podnětu, nicméně tento proces může iniciovat kterákoliv třetí osoba. Předseda ÚPV považuje pro danou kauzu za nepřipadný odkaz žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 298/09, který se týkal slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, neboť skutkové okolnosti těchto případů se výrazně liší.

8. Předseda ÚPV uzavřel, že žalobcův návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou projednaný podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ nebyl opodstatněný, a proto je nutno považovat výrok prvostupňového rozhodnutí o jeho zamítnutí podle § 32b odst. 1 písm. c) téhož zákona za správný a v souladu se zákonem.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že předmětem sporu v dané věci je výklad zákona č. 8/1952 Sb., o ochranných známkách a chráněných vzorech (dále též jen „zákon č. 8/1952 Sb.“), a to především otázka, zda Bernská úmluva o ochraně autorských práv je mezinárodní úmluvou, která brání zápisu ochranné známky porušující autorská práva do rejstříku ochranných známek. Napadená ochranná známka byla totiž zapsána do rejstříku podle tehdy platného zákona č. 8/1952 Sb., který však v § 2 odst. 2 písm. c) stanovil, že ochrannou známkou nemůže být takové označení, jehož používání by odporovalo obecnému zájmu nebo mezinárodní úmluvě nebo zvyklosti. Podle Bernské úmluvy nelze užívat autorské dílo bez souhlasu jeho autora. Jestliže tedy bylo přihlášeno k zápisu do rejstříku autorské dílo (logo PRIM) a jestliže se tak stalo bez souhlasu autora, došlo by používáním takové ochranné známky k porušování Bernské úmluvy. Označení PRIM v typické grafické podobě proto podle přesvědčení žalobce nemělo být jako ochranná známka do rejstříku zapsáno, a pokud se tak stalo, mělo být na základě žalobcova návrhu rozhodnuto o neplatnosti takové známky.
10. Právní závěr Úřadu obsažený v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 24. 5. 2021, že zákon č. 8/1952 Sb., vůbec nepočítal s ochranou autorských práv v rámci známkoprávní úpravy, je dle přesvědčení žalobce nesprávný, neboť je v přímém protikladu ke znění tohoto zákona [§ 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb.], podle něhož nemůže být ochrannou známkou taková značka, jejíž používání by odporovalo mezinárodní úmluvě. Bernská úmluva o ochraně autorských práv je bezpochyby mezinárodní úmluvou. Úřad přesto tvrdí, že na Bernskou úmluvu se uvedené ustanovení nevztahuje, čímž bez zákonného podkladu rozlišuje mezinárodní úmluvy, na které se § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., vztahuje, a jiné mezinárodní úmluvy, na které se uvedené ustanovení nevztahuje. Dle názoru žalobce také z ničeho konkrétně neplyne, že zákon č. 8/1952 Sb., měl na mysli jen mezinárodní úmluvy chránící státní znaky a symboly, znaky a symboly politických stran, dobrovolných a mezinárodních organizací, puncovní či cejchovní značky nebo motivy chráněné Ženevskou úmluvou – znak Červeného kříže, Olympijských her apod., a žádné jiné. To, že se tehdejší doktrína nezmiňovala o autorském právu, nemůže znamenat, že by se ochrana na autorské právo vztahovat nemohla či neměla.
11. Neobstojí ani odkaz žalovaného na důvodovou zprávu k zákonu č. 8/1952 Sb., podle které bylo cílem opustit známkoprávní úpravu chránící soutěžitele po vzoru kapitalismu a namísto toho budovat socialismus a v rámci toho zejména chránit zájmy spotřebitelů co do kvality

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zboží a ceny. Právě ochrana spotřebitelů byla zápisem napadené ochranné známky do rejstříku naprosto popřena, neboť spotřebitelé znali a požadovali kvalitní vlastnosti zboží – náramkových hodinek PRIM vyráběných právními předchůdci navrhovatele (národní podnik ELTON atd.); namísto toho však byla známka zapsaná pro subjekt, který hodinky vůbec nevyráběl a ani toho nebyl schopen. Není tak důvod domnívat se, že by ochrana autorského práva podle mezinárodní Bernské úmluvy prostřednictvím § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., nemohla sloužit cíli, který podle žalovaného tehdejší právní úprava sledovala. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu (nález sp. zn. III. ÚS 403/12) týkající se výkladu a aplikace právních norem vzniklých v době předchozího politického režimu, v níž Ústavní soud zdůraznil, že i při zachování kontinuity se starým právem je nutno akcentovat hodnotovou diskontinuitu se „starým režimem“, a že výklad a použití starých právních norem je nutné podřídít jejich obsahově materiálnímu smyslu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podle přesvědčení žalobce postupoval zcela obráceně, tedy vykládal zákon č. 8/1952 Sb., pouze prizmatem tehdejší doktríny a tehdejšího hodnotového systému, navíc za použití ne příliš přesvědčivého výkladu o tom, co bylo zákonem zamýšleno a jakými prostředky bylo možné jeho cíle dosáhnout.

12. K odkazu Úřadu na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 52/94, podle kterého zákon č. 8/1952 Sb., nevyžadoval, aby se zápisem souhlasil ten, komu přísluší právo uplatňovat právo na ochranu názvu, jména, příjmení, případně vyobrazení, žalobce poznamenal, že Ústavní soud takto posuzoval pouze otázku ochrany tzv. osobnostních práv; s posouzením ochrany práva autorského však tato argumentace nijak nesouvisí, a zmíněné rozhodnutí Ústavního soudu je proto pro nyní projednávanou věc irelevantní. Z judikatury NSS naopak jednoznačně plyne, že je nezbytné, aby přihlašovatel ochranné známky disponoval souhlasem autora s užitím jeho díla v ochranné známce, jinak se vystavuje nebezpečí, že ochranná známka nebude zapsána do rejstříku, případně bude prohlášena za neplatnou v řízení podle § 32 ZOZ (viz rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2020 č. j. 4 As 276/2017-116). Důvody, které Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí vedly k citovanému závěru, přitom nepochybně platily již v době platnosti a účinnosti zákona č. 8/1952 Sb.
13. Dle mínění žalobce nelze souhlasit ani s navazujícím argumentem Úřadu, že opačný závěr (tedy že by byl nutný souhlas autora se zápisem ochranné známky podle zákona č. 8/1952 Sb.) by představoval nepřipustnou retroaktivitu právních předpisů. Pokud by byla Bernská úmluva považována za mezinárodní úmluvu ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) zák. č. 8/1952 Sb., o žádné retroaktivitě by nebylo možné uvažovat.
14. Skutečnost, že se předseda ÚPV s výše uvedenými argumenty v napadeném rozhodnutí nevypořádal, ačkoliv šlo o námitky, které byly obsaženy v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí ÚPV, a místo toho jen odkázal na rozsudek NSS č. j. 2 As 312/2018-242, zakládá dle mínění žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že byl při rozhodování zcela vázán právním názorem uvedeným v bodech 193 a 203 rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018-242, a citoval klíčové závěry, které pro posouzení dané věci vyplývají z bodů 173, 179, 184 a 185 zmíněného rozsudku. Následně odmítl tvrzení žalobce, že bez zákonného podkladu a svévolně rozlišuje v rámci mezinárodních úmluv, neboť v rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018-242 bylo jednoznačně judikováno, že ačkoliv v době zápisu napadené ochranné známky byla autorská práva chráněna Bernskou úmluvou a autorským zákonem č. 35/1965 Sb., zákon č. 8/1952 Sb., s jejich ochranou v rámci

známkoprávní úpravy vůbec nepočítal. Žalovaný proto nesouhlasí s argumentací žalobce, že Bernská úmluva spadá pod výluky vymezenou v § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb.

16. Otázku zápisné nezpůsobilosti napadené ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv bylo dle žalovaného třeba posuzovat podle zákona účinného k datu podání přihlášky ochranné známky, jímž byl zákon č. 8/1952 Sb. Pokud by otázka zápisné nezpůsobilosti byla posuzována optikou ZOZ, jednalo by se o pravou retroaktivitu, kdy na právní skutečnosti (zápis ochranné známky), které se staly v minulosti (za účinnosti zákona č. 8/1952 Sb.) by se použila hmotněprávní úprava pozdějšího právního předpisu. Tuto pozdější úpravu přitom osoba zúčastněná na řízení v době podání přihlášky napadené ochranné známky nemohla předpokládat. Jak uvedl NSS v bodě 187 rozsudku č. j. 2 As 312/2018-242, *„(v)e světle pozdější změny vůle zákonodárce a dlouhodobého vývoje legislativy (od roku 1952 do roku 1995, resp. 2003), který přitom sledoval určitý záměr, nelze zákon platný v minulosti vykládat tímto novým prizmatem. To nelze činit ani na základě paušálního odkazu na poměry minulého nedemokratického režimu, jestliže tehdy účinná právní úprava poskytovala jiné možnosti ochrany, které byly i skutečně dostupné.“* Žalovaný se proto, vázán právním názorem NSS, nedopustil porušení žalobcem zmiňovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 403/12.
17. Osoba zúčastněná na řízení ve svém písemném vyjádření k věci samé ze dne 27. 6. 2023 rovněž navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaný podle ní rozhodl zcela správně, když návrh žalobce na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky zamítl, neboť byl povinen řídit se právně závazným názorem NSS vyjádřeným v rozsudku č. j. 2 As 312/2018 – 242. K argumentaci žalobce, že napadená ochranná známka byla zapsaná pro subjekt, který hodinky vůbec nevyráběl a ani toho nebyl schopen, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že předmětná známka nebyla zapsána pouze pro hodinky, ale kromě hodinek rovněž pro další výrobky, konkrétně pro: *„Hodiny, časoměrné přístroje, budíky mechanické, budíky Quartz, hodiny Quartz, spínací hodiny Quartz, minutky, modelářské časovače, kontrolní pokladny“*.
18. Argumentaci žalobce rozsudkem NSS ze dne 25. 3. 2020 č. j. 4 As 276/2017 – 116 označila osoba zúčastněná na řízení za nepřipadnou, protože zmíněný rozsudek se týkal řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky s datem priority ke dni 3. 5. 2006 (na základě návrhu podaného dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) ZOZ). Podle § 52 odst. 1 ZOZ platí, že pokud je podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky dle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku, v případě řešeném v rozsudku NSS ze dne 25. 3. 2020 č. j. 4 As 276/2017 tedy ZOZ. V nyní projednávané věci se však zápisná způsobilost posuzuje dle zákona č. 8/1952 Sb., který byl platný v době zápisu napadené ochranné známky do rejstříku. Tento zákon však neobsahoval relativní důvod zápisné nezpůsobilosti, tj. možnost podání návrhu na prohlášení neplatnosti osobou, které náleží práva k autorskému dílu, pokud autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno. Napadené rozhodnutí proto není v rozporu s právními závěry vyjádřenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 276/2017 – 116.
19. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žalovaný rozhodně nevykládá § 2 zákona č. 8/1952 Sb., v rozporu s jeho zněním. Rozpor s mezinárodní úmluvou, jenž je zmíněn v § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., nepochybně směřoval k regulaci veřejnoprávní, která přímo zakazuje užití určitých označení pro účely jiné, než tato veřejnoprávní regulace výslovně dovoluje jak vyplývá z bodu 161 rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242.

20. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
21. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.
22. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
23. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
24. Podle § 110 odst. 1 s.ř.s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odstavce 2; jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud. Není-li kasační stížnost důvodná, Nejvyšší správní soud ji rozsudkem zamítne.
25. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, 76 a 78 se použijí přiměřeně.
26. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tato musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ovšem nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Je nutno vzít v potaz, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Ani absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem popsal důvody, které jej vedly k zamítnutí žalobcova návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Zásadním důvodem, na který neopomenul poukázat, přitom byla jeho vázanost právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242 vydaném v téže věci. Vzhledem k tomu, že z tohoto zrušovacího rozsudku zřetelně vyplývá neopodstatněnost žalobcova návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou a NSS v něm zaujal zcela jednoznačný závěr o nemožnosti podřadit tvrzení o dotčení autorských práv pod § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., lze mít za to, že žalovaný se prostřednictvím odkazu na zmíněný rozsudek NSS a v něm vyslovené závěry dostatečně vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce, jež ve své podstatě nejsou ničím jiným než projevem nesouhlasu se závazným právním názorem NSS.
28. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Vázanost správního orgánu soudem vysloveným právním názorem plyne rovněž ze samotného kasačního principu ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti. Jak konstatoval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č.j. 5 Afs 91/2012-41, „*jestliže krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, kterým je správní orgán vázán (a neshledal jím žalobní námitku důvodnou), znamená to, že správní orgán v navazujícím řízení nemůže posouzení této otázky změnit (vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu).*“ Totéž samozřejmě platí i pro právní názor vyslovený v rozsudku, jímž NSS v řízení o kasační stížnosti současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu sám rozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti. Takovým názorem kasačního soudu je pak vázán jak správní orgán v dalším průběhu správního řízení, tak i krajský soud v řízení o případné (další) žalobě proti nově vydanému rozhodnutí odvolacího správního orgánu v téže věci.
29. Poukázat lze též na usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, v němž rozšířený senát NSS na téma kasační závaznosti jednou vysloveného právního názoru konstatoval, že „*(n)erespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73)*“ (podtržení přidáno Městským soudem v Praze). Stejný závěr musí nutně platit i pro otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí správního orgánu samotným kasačním soudem – v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu lze u nich rovněž přezkoumávat pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem NSS a žádný další prostor pro polemiku ohledně jejich posouzení již neexistuje.
30. Pro rozhodnutí o návrhu žalobce na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou bylo klíčové posouzení otázky, zda lze napadenou ochrannou známku prohlásit za neplatnou z důvodu dotčení autorských práv podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb., ve spojení s § 4 písm. l), § 7 odst. 1 písm. i), § 32 odst. 3 a § 52 odst. 1 ZOZ. Veškerou

hmotněprávní žalobní argumentaci, jež se „točí“ právě kolem této otázky, je ovšem ve světle shora citované judikatury týkající se závaznosti právního názoru vysloveného soudem ve zrušovacím rozhodnutí v téže věci označit za nadbytečnou polemiku, neboť zmíněná otázka již byla pravomocně zodpovězena Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku č. j. 2 As 312/2018 – 242. Soud nyní zopakuje vybrané pasáže zmíněného rozhodnutí kasačního soudu, ze kterých plyne jednoznačná záporná odpověď na danou otázku.

31. „Podle Nejvyššího správního soudu tak z obsahu návrhu osoby zúčastněné na řízení nelze dovodit námitky jiných důvodů zápisné nezpůsobilosti než dotčení autorských práv k označení „PRIM“, což potvrzuje i obsah veškerých jejích značně rozsáhlých podání, jež jsou založena ve správním spisu.“ (bod 105). Soud v zájmu srozumitelnosti dodává, že ve věci posuzované v rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242 vystupoval stávající žalobce v postavení osoby zúčastněné na řízení.
32. „Je mimořádně obtížné domýšlet na základě fragmentárních indicií, jež se postupně vršily ve spisovém materiálu, jaké bylo předivo vztahů mezi průmyslovými podniky v 60. letech 20. století a později, v konturách reálného socialismu, a to i pro historiky. Úkolem žalovaného není pokoušet se „narovnat“ právní situaci vzešlou ze vztahů vzniklých v poměrně vzdálené minulosti, za zcela rozdílných socioekonomických podmínek. I kdyby byl veden těmi nejčistšími úmysly, je žalovaný při hledání spravedlivého řešení vázán zákonem. Pouze v jeho intencích může (a má) posuzovat vliv dobového kontextu, jak vyšel v řízení najevo, na před ním probíhající spor. Navíc v dané věci není ani patrný rozpor zákona s principy „přirozené“ spravedlnosti. Z obsahu spisu čítajícího dnes stovky stran je zjevné, že změny v právu, jež navázaly na změny politické (pád komunistického režimu), přinesly překotný ekonomický vývoj a převrstvení stávajících hospodářských struktur, s čímž byly spojeny složité převody a přechody majetku, zejména v souvislosti s jeho privatizací. V 60. letech 20. století, kdy právní základy nyní projednávané věci vznikly, nebyly jednotlivé kroky vedení podniků činěny s vidinou změny tohoto režimu, naopak, dané podniky byly integrální součástí tehdejšího politického a hospodářského systému a jako takové se také chovaly. Nelze jim přisuzovat, že byly režimem jakkoli poškozeny či zvyhodněny, jelikož ony samy byly součástí ekonomické struktury režimu. Jejich kroky ohledně ochranných známek nebyly ani „protirežimní“, ani zneužívající režimem daného postavení. Byly to svým způsobem kroky režimu samotného, neboť všichni tehdejší aktéři byli jeho součástí, a sice v první řadě jednotlivými články centrálně řízeného systému plánovaného hospodářství. Nyní projednávaná kauza nemá žádný „restituční“ rozměr. V rámci ní se nikomu nestaly v důsledku jejího započetí v dobách komunistického režimu žádné tímto režimem vyvolané křivdy. Proto nelze na tyto kroky hledět dnešními očima ani přisuzovat jednotlivým tehdejším subjektům plánovité ekonomiky role, které tehdy nemohly mít. Podniky v rámci socialistických koncernů vznikaly a zanikaly na základě centrálního řízení ovlivněného pochopitelně různými faktory, jako jsou např. osobní vztahy řídicích pracovníků nebo politické dohody. Nelze tedy nyní jednoduše říci, který z nich své vztahy budoval a obchodní kroky prováděl svobodně, a který naopak ve vazalském postavení. Vše, co se tehdy odehrálo, je z právního hlediska fakticita, již je třeba nyní přijmout tak, jak se vyvinula (na rozdíl od případů, které zákonodárce po roce 1989 řešil restitučními předpisy). Ze shromážděných materiálů je nicméně zřejmé, že ohledně registrace předmětné ochranné známky proběhlo několik jednání za účasti předchůdců dnešních aktérů sporu, jejichž výsledky se odrazily v dobové obchodní korespondenci.“ (bod 129)
33. „Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného shrnuje, že podle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. se důvody neplatnosti zápisu napadené ochranné známky posoudí podle zákona platného v době jejího zápisu do rejstříku, kterým je v tomto případě zákon č. 8/1952 Sb. Za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

neplatnou nelze prohlásit ochrannou známku, která by sice byla zapsána v rozporu se zákonem č. 8/1952 Sb., avšak podmínky pro zápis podle zákona č. 441/2003 Sb. by splňovala. Splnění procesněprávních podmínek řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou se posoudí podle zákona č. 441/2003 Sb.“ (bod 145)

34. *„Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v zápisné nezpůsobilosti ochranné známky podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. nelze shledat důvod zápisné nezpůsobilosti dotčení autorských práv podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. Podle Nejvyššího správního soudu zákon č. 8/1952 Sb. nestanovil dotčení autorských práv jako hmotněprávní důvod zápisné nezpůsobilosti. Napadenou ochrannou známku tak nelze z tohoto důvodu za neplatnou prohlásit.“ (bod 173)*
35. *„Podle Nejvyššího správního soudu ze zákona č. 8/1952 Sb. nelze zápisnou nezpůsobilost z důvodu dotčení autorských práv dovodit, a to ani na základě materiální aplikace podmínek zápisné nezpůsobilosti stanovené v zákoně č. 441/2003 Sb.“ (bod 178)*
36. *„Na rozdíl od zákona č. 137/1995 Sb., v jehož případě Nejvyšší správní soud dovodil princip materiální aplikace podmínek zápisné nezpůsobilosti, zákon č. 8/1952 Sb. postrádá jednoznačný záměr promítnout závazky mezinárodní právní úpravy ohledně ochrany autorských práv, jimiž byl tehdejší předchůdce České republiky vázán, vedle vnitrostátní ochrany poskytované v rozhodné době zejména obecnými předpisy autorského práva také zřízením specifické procedury ochrany v souvislosti se zápisem ochranných známek. V případě napadené ochranné známky stěžovatelky se proto jedná o zcela odlišnou situaci než v případě rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 – 195, a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1 As 50/2011 – 104. Okolnosti vzniku zákona č. 137/1995 Sb. se diametrálně liší od okolností, za kterých vznikala zákonná úprava v zákoně č. 8/1952 Sb.“ (bod 179)*
37. *„Podle důvodové zprávy k zákonu č. 8/1952 Sb. bylo cílem především opustit známkoprávní úpravu chránící soutěžitele po vzoru kapitalismu a zakotvit ochrannou známku jako prvek mající významnou funkci ve společnosti budující socialismus. Cílem zákona č. 8/1952 Sb. bylo zejména chránit zájmy spotřebitelů co do kvality zboží a jejich ceny. „V této funkci se tudíž ochranná známka stává ukazatelem spotřebiteli, že zboží opatřené touto známkou je právě ono zboží, jehož vlastnosti už zná a které proto požaduje. Funkce ochrany spotřebitele působí nepřímo i k zvýšení odpovědnosti výrobců. Tito musí dbát, aby zboží opatřené ochrannou známkou mělo skutečně ony vlastnosti, kterými se u zákazníků osvědčilo.“ Smyslem a účelem zákona č. 8/1952 Sb. tak byla především ochrana spotřebitele, nikoliv soutěžitelů. (Národní shromáždění republiky Československé 1952, 1948-1954, Tisk 616, Část č. 1. <https://www.psp.cz/eknih/1948ns/tisky/t0616_01.htm> otevřeno dne 23. října 2020). Ochrana autorských práv v oblasti známkového práva však s ochranou spotřebitele nikterak nesouvisí, naopak sleduje spíše snahu bránit nekalosoutěžním praktikám či poškozování soukromých práv jiných soutěžitelů.“ (bod 181)*
38. *„Vedle toho důvodová zpráva k zákonu č. 8/1952 Sb. nikterak neodkazuje ani na mezinárodní známkoprávní úpravu a o ochraně autorskoprávní se vůbec nezmiňuje.“ (bod 182)*
39. *„Souvislost mezi důvody zápisné nezpůsobilosti podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. a podle § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb. nelze dovodit ani z odborné literatury.“ (bod 183)*
40. *„Rozporem s obecným zájmem či mezinárodní úmluvou [§ 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb.] se podle tehdejší doktríny rozuměl zákaz užití označení, jako jsou státní znaky, odznaky státní moci, politických stran, dobrovolných a mezinárodních organizací, puncovní či cejchovní značky*

či motivy chráněné Ženevskou úmluvou – znak Červeného kříže, Olympijských her atd., dále také označení volná jako je Aeskulapova hlava pro léčiva (HÄCKL, Bohuš. *Ochranné známky a značky*. Praha: 1976, s. 22.). Odporující obecnému zájmu jsou pak nemravná označení, pornografická vyobrazení či hesla nebo svého času údaje škodící socialistickému zřízení (Úřad pro vynálezy a objevy v Praze, *Ochranné známky a označování zeměpisného původu*. Praha: 1982, s. 35; obdobně též *Dom techniky SVTS*, Bratislava, *Ochranné známky a ich využitie*, Bratislava: 1976). Totožné rozpor s obecným zájmem a mezinárodní úmluvou komentuje shora citovaná důvodová zpráva k zákonu č. 8/1952 Sb. (bod 184)

41. „Ačkoliv tedy v době zápisu napadené ochranné známky byla autorská práva chráněna Bernskou úmluvou a autorským zákonem č. 35/1965 Sb., zákon č. 8/1952 Sb. s jejich ochranou v rámci známkoprávní úpravy vůbec nepočítal. Jak vyplývá ze shora citované důvodové zprávy, zákonodárce při jeho přijetí sledoval diametrálně odlišné cíle. (bod 185)
42. „Opačný závěr, tedy že se podle zákona č. 8/1952 Sb. jednalo o zápisnou nezpůsobilost ochranné známky, nedisponoval-li přihlašovatel souhlasem autora přihlašovaného grafického vyobrazení, by znamenal porušení zásady zákazu retroaktivity. Jak již bylo podrobně shora vylíčeno, relativní zápisnou nezpůsobilost ochranné známky z titulu ochrany autorských práv zakotvil vůbec poprvé v českém právním řádu teprve zákon č. 137/1995 Sb. Jednalo by se proto o obecně nepřipustný případ pravé retroaktivity, kdy na právní skutečnosti (zápis ochranné známky), které se staly v minulosti (za účinnosti zákona č. 8/1952 Sb.), by se použil pozdější právní předpis (zákon č. 441/2003 Sb.). Tuto pozdější úpravu přitom stěžovatelka v době podání přihlášky napadené ochranné známky nemohla za žádných okolností předpokládat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že autorskoprávní ochrany bylo možno se i za poměrů tehdejšího režimu vůči vlastníkově ochranné známky domáhat občanskoprávní cestou. Mezinárodní úprava a zejména pak autorský zákon č. 35/1965 Sb. k tomu skýtaly dostatečné a zároveň přiměřené operativní prostředky, které – samozřejmě s politickými limity danými povahou tehdejšího režimu, které však, jak výše vyloženo, nejsou pro nyní projednávanou věc rozhodné – naplňovaly kritéria práva na spravedlivý proces a ochranu duševního vlastnictví. V absenci zápisné nezpůsobilosti ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv v tehdejší známkoprávní ochraně nelze proto spatřovat porušení základních lidských práv a svobod. Ve světle pozdější změny vůle zákonodárce a dlouhodobého vývoje legislativy (od roku 1952 do roku 1995, resp. 2003), který přitom sledoval určitý záměr, nelze zákon platný v minulosti vykládat tímto novým prizmatem. To nelze činit ani na základě paušálního odkazu na poměry minulého nedemokratického režimu, jestliže tehdy účinná právní úprava poskytovala jiné možnosti ochrany, které byly i skutečně dostupné. Ochrana duševního vlastnictví a autorských práv je primárně věcí soukromého práva.“ (bod 187)
43. „Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud, žalovaný i jeho předseda nesprávně posoudili, že napadenou ochrannou známkou lze podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. ve spojení s § 4 písm. l), § 7 odst. 1 písm. i), § 32 odst. 3 a § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. prohlásit za neplatnou z důvodu dotčení autorských práv.“ (bod 190; podtržení přidáno Městským soudem v Praze)
44. „Jelikož se osoba zúčastněná na řízení ve svém návrhu domáhala prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky výlučně z důvodu dotčení svých autorských práv, žalovaný v dalším řízení na základě shora uvedeného posouzení Nejvyššího správního soudu tento návrh zamítne podle § 32b odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., neboť ačkoli jde o návrh přípustný, nelze nalézt hmotněprávní podklad pro jeho možný úspěch.“ (bod 193; podtržení přidáno Městským soudem v Praze)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

45. Shora citované závěry rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242, které žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí zohlednil, jak ostatně bylo jeho zákonnou povinností, prokazují ve svém souhrnu nedůvodnost veškeré žalobní argumentace, jejímž jádrem je žalobcovo přesvědčení o neplatnosti napadené ochranné známky z důvodu dotčení autorských práv, které mělo za následek rozpor jejího zápisu do rejstříku s § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 8/1952 Sb. NSS se ve zmíněném rozhodnutí jednoznačně vyjádřil ke způsobu, jakým je nutno při rozhodování ve věci samé vykládat zákon č. 8/1952 Sb., jakož i k tomu, že přijetí opačného závěru by znamenalo porušení zákazu retroaktivity.
46. Žalobní námitky, které soud vnímá jako projev nesouhlasu žalobce se závěry rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242, nejsou způsobilé zvrátit zákonnost napadeného rozhodnutí, která je dána již tím, že žalovaný při jeho vydání plně respektoval závazné závěry kasačního soudu. Nutno dodat, že těmito závěry je při rozhodování o žalobě v téže věci pochopitelně vázán také Městský soud v Praze a nemůže se od nich odchýlit. Další prostor pro polemiku o jejich správnosti zde již není (k tomu viz výše). Žalovaný, byv vázán jasným příkazem k zamítnutí žalobcova návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou obsaženým v bodu 193 rozsudku NSS č. j. 2 As 312/2018 – 242, tedy v dané věci rozhodl v souladu se zákonem.
47. Soud pro úplnost dodává, že ve shodě s názorem osoby zúčastněné na řízení považuje za nepřipadný žalobcův odkaz na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2020 č. j. 4 As 276/2017-116, neboť ve věci jím řešené se NSS vůbec nezabýval ochrannou známkou přihlášenou k zápisu do rejstříku v době účinnosti zákona č. 8/1952 Sb.
48. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
49. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
50. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.